

Η ζωή μετά το θάνατο



Η ζωή μετά το θάνατο

*«Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, θα ζήσει ξανά;»
Ιωβ 14:14*

Κανένα θέμα δεν έχει τόσο συναρπαστικό και καθολικό ενδιαφέρον όσο η πιθανότητα της ζωής μετά το θάνατο. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι ο θάνατος είναι τόσο καθολικός και ότι όλοι οι λογικοί άνθρωποι θέλουν να ζήσουν. Κανείς, υπό κανονικές συνθήκες, δεν θέλει να πεθάνει, αλλά όλοι συνειδητοποιούν ότι, όσον αφορά την ανθρώπινη πρόβλεψη, ο θάνατος περιμένει κάθε μέλος του ανθρώπινου γένους. Έτσι, το ερώτημα αν υπάρχει ή όχι ζωή μετά το θάνατο βρίσκεται στις καρδιές όλων και στα χείλη πολλών.

Άνδρες και γυναίκες ανά τους αιώνες, στην απογοήτευσή τους για το θάνατο των αγαπημένων τους και στη βεβαιότητα της δικής τους τελικής κατάρρευσης πριν ~~από το~~ θάνατο, έχουν επινοήσει κάθε είδους φιλοσοφίες σε μια προσπάθεια να ηρεμήσουν τους φόβους τους και να αρνηθούν την πραγματικότητα αυτού που είναι τόσο τραγικά πραγματικό. Έχουν προσπαθήσει να πιστέψουν ότι ο θάνατος δεν είναι αυτό που φαίνεται, ότι δεν είναι εχθρός αλλά φίλος, ένα μέσο με το οποίο οι

άνθρωποι εισέρχονται σε έναν άλλο, πιο sublime κόσμο της ζωής.

Επανειλημμένα έχουν τεθεί τα ερωτήματα, τόσο από τους μορφωμένους όσο και από τους αγράμματα: Πού είναι οι νεκροί; Τι ακριβώς συμβαίνει όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος; Είναι οι νεκροί πιο ζωντανοί από τους ζωντανούς; Χιλιάδες χρόνια πριν, ο προφήτης Ιώβ ρώτησε: «Όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος, θα ζήσει ξανά;» (Ιώβ 14:14). Έτσι μίλησε ο προφήτης του Θεού εκ μέρους αμέτρητων εκατομμυρίων ανθρώπων που θρήνησαν την απώλεια των αγαπημένων τους και οι οποίοι, όπως και όλη η ανθρωπότητα, φοβόντουσαν την έλευση του βέβαιου θανάτου.

Ο Ιώβ είχε προσωπικό και ζωτικό ενδιαφέρον για την απάντηση στο ερώτημά του: «Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, θα ζήσει ξανά;», γιατί μόλις είχε ζητήσει από τον Θεό να τον αφήσει να πεθάνει. Ο Ιώβ δεν είχε κουραστεί από τη ζωή, αλλά ήταν εξαντλημένος από τα βάσανα, σε σημείο που αναρωτιόταν αν άξιζε να ζει υπό τέτοιες συνθήκες.

Ο Ιάκωβος έγραψε: «Έχετε ακούσει για την υπομονή του Ιώβ» (Ιάκωβος 5:11). Ο Ιώβ χρειαζόταν υπομονή, γιατί ο Θεός είχε επιτρέψει να τον πλήξουν εξαιρετικά σοβαρές συμφορές. Τα κοπάδια του, τα

ζώα του και η οικογένειά του καταστράφηκαν. Έχασε την υγεία του και προσβλήθηκε από μια αηδιαστική δερματική ασθένεια που κάλυψε ολόκληρο το σώμα του. Τελικά, η γυναίκα του στράφηκε εναντίον του και του είπε: «Ανάθεμά σε τον Θεό και πέθανε» (Ιώβ 2:9).

Ωστόσο, ο Ιώβ δεν είχε καμία πρόθεση να καταραστεί τον Θεό. Εμπιστευόταν τον Θεό, παρόλο που δεν καταλάβαινε γιατί του επέτρεπε να υποφέρει τόσο πολύ. Είναι κατανοητό ότι αναζητούσε την απελευθέρωση από τα βάσανα, αν αυτό ήταν το θέλημα του Θεού, και έτσι προσευχήθηκε: «Ω, να με κρύψεις στον τάφο, να με κρατήσεις κρυμμένο, μέχρι να περάσει η οργή σου, να μου ορίσεις ένα καθορισμένο χρόνο και να με θυμηθείς!» Ιώβ 14:13

Έχοντας ζητήσει έτσι από τον Θεό να τον αφήσει να πεθάνει, ο Ιώβ συλλογίστηκε το ερώτημα τι θα συνέβαινε αν ο Θεός απαντούσε στην προσευχή του και του επέτρεπε να πεθάνει. Έτσι ρώτησε: «Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, θα ζήσει ξανά;» Ο Ιώβ μίλησε από τη σκοπιά της δικής του εμπειρίας και των συναισθημάτων του, όμως, ως προφήτης του Θεού, τα λόγια του είναι θεόπνευστα, οπότε γνωρίζουμε ότι διατύπωσε το ερώτημα σχετικά με τη ζωή μετά το

θάνατο με τρόπο που συνάδει με την αλήθεια του Λόγου του Θεού για το θέμα αυτό.

Είναι σημαντικό να παρατηρήσουμε, λοιπόν, ότι ο Ιώβ δεν ρώτησε: «Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, είναι πιο ζωντανός από ποτέ;» Ούτε ρώτησε: «Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, αυτό σημαίνει ότι απλώς μετακόμισε σε ένα άλλο δωμάτιο, ή πήγε στον παράδεισο, ή σε ένα μέρος βασανιστηρίων;» Ο Ιώβ ήξερε ότι όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει, είναι νεκρός, οπότε η ερώτηση που έθεσε ήταν: «Αν ένας άνθρωπος πεθάνει, θα ζήσει ξανά;»

Έτσι, έρχεται στην προσοχή μας η μεγάλη θεμελιώδης αλήθεια της Βίβλου ότι η ζωή μετά το θάνατο εξαρτάται από την αναζωογόνηση, την αφύπνιση των νεκρών. Υπάρχει ελπίδα για ζωή μετά το θάνατο, όχι επειδή δεν υπάρχει θάνατος, αλλά επειδή ο Θεός έχει υποσχεθεί να χρησιμοποιήσει τη μεγάλη του δύναμη για να επαναφέρει τους νεκρούς στη ζωή. Ο Ιώβ ήξερε ότι αν του επιτρεπόταν να πεθάνει για να γλιτώσει από περαιτέρω βάσανα, ο Θεός θα τον αναστήσει αργότερα, γιατί είπε επίσης: «Όλες τις ημέρες του χρόνου μου θα περιμένω (στο θάνατο), μέχρι να έρθει η αλλαγή μου (από το θάνατο στη ζωή). Θα με καλέσεις, και θα σου απαντήσω: θα έχεις επιθυμία για το έργο των χεριών σου». Ιώβ 14:14,15

Η ελπίδα της ανάστασης

Η βεβαίωση του Ιώβ ότι ο Θεός, στον δικό του χρόνο, θα τον καλούσε από τον θάνατο, είναι απόλυτα σύμφωνη με τη μαρτυρία ολόκληρου του Λόγου του Θεού σχετικά με το θέμα της ζωής μετά τον θάνατο. Αυτή η ελπίδα της ανάστασης είναι που εκφράζεται τόσο σαφώς και με τέτοια παρηγορητική βεβαιότητα στο Νέο Διαθήκη.

Ο Απόστολος Παύλος έγραψε: «Επειδή με άνθρωπο ήρθε ο θάνατος, με άνθρωπο ήρθε και η ανάσταση των νεκρών» (1 Κορινθίους 15:21). Οι δύο «άνθρωποι» που αναφέρονται σε αυτό το κείμενο είναι ο Αδάμ και ο Ιησούς. Ο Αδάμ παρέβη τον θεϊκό νόμο και επέφερε στον εαυτό του και στους απογόνους του την ποινή του θανάτου. Ο Ιησούς πήρε τη θέση του αμαρτωλού στο θάνατο και έτσι κατέστησε δυνατή την απελευθέρωση της αμαρτωλής αδαμικής φυλής από το θάνατο μέσω της ανάστασης. Αυτό εννοούσε ο Παύλος όταν έγραψε: «Ο μισθός της αμαρτίας είναι ο θάνατος, αλλά το δώρο του Θεού είναι η αιώνια ζωή μέσω του Ιησού Χριστού, του Κυρίου μας» (Ρωμαίους 6:23).

Η ανάσταση των νεκρών είναι τόσο ζωτικής σημασίας για τη διασφάλιση της ζωής μετά το θάνατο, που ο Απόστολος Παύλος, γράφοντας για τους

χριστιανούς, τόνισε ότι αν δεν υπάρχει ανάσταση, τότε «και οι κοιμηθέντες εν Χριστώ απολέσθησαν» (1 Κορινθίους 15:18). Αυτό σημαίνει απλά ότι αν δεν υπάρχει ανάσταση, ακόμη και εκείνοι που τώρα πιστεύουν στον Χριστό και ακολουθούν τα βήματά Του, θα χαθούν στο θάνατο.

Γιατί η σύγχυση;

Δεδομένου ότι η Αγία Γραφή διδάσκει τόσο σαφώς ότι η ελπίδα για ζωή μετά το θάνατο βασίζεται στις υποσχέσεις του Θεού να αναστήσει τους νεκρούς στην ανάσταση, ανακύπτει φυσικά το ερώτημα γιατί τόσοι πολλοί από εκείνους που δηλώνουν ότι πιστεύουν στις διδασκαλίες της Αγίας Γραφής είναι μπερδεμένοι σχετικά με το θέμα αυτό. Η βάση αυτής της σύγχυσης έχει τις ρίζες της στον Κήπο της Εδέμ.

Ο Θεός είπε στον Αδάμ: «Από το δέντρο της γνώσης του καλού και του κακού, δεν πρέπει να φας, γιατί την ημέρα που θα φας από αυτό, σίγουρα θα πεθάνεις» (Γένεση 2:17). (Γένεση 2:17). Αργότερα, ο Σατανάς, μιλώντας μέσω του φιδιού, ρώτησε την Εύα σχετικά με αυτό, λέγοντας: «Ο Θεός είπε ότι δεν πρέπει να φάτε από κανένα δέντρο του κήπου;» (Γένεση 3:1). Η Εύα επιβεβαίωσε τα λόγια του Θεού,

συμπεριλαμβανομένης της δήλωσης ότι η τιμωρία για την ανυπακοή θα ήταν ο θάνατος. στίχοι 2,3

Τότε ο Σατανάς, απαντώντας στην Εύα, είπε: «Σίγουρα δεν θα πεθάνετε». (Γένεση 3:4). Αυτό ήταν μια άρνηση αυτού που είχε πει ο Δημιουργός. Στην ουσία, ο Σατανάς κατηγόρησε τον Θεό ότι είπε ψέματα όταν είπε ότι η τιμωρία για την ανυπακοή θα ήταν ο θάνατος. Πιθανώς ο Σατανάς πίστευε ότι με κάποιο τρόπο θα μπορούσε να ματαιώσει το θεϊκό σχέδιο να επιβληθεί η ποινή του θανάτου στον άνθρωπο. Αν ήταν έτσι, σύντομα ανακάλυψε ότι οι προσπάθειές του ήταν μάταιες, γιατί η ανθρώπινη φυλή άρχισε να πεθαίνει.

Ωστόσο, ο Σατανάς δεν παραδέχτηκε ότι είχε άδικο. Αντ' αυτού, άρχισε, μέσω ανθρώπινων πρακτόρων, να διαδίδει την προπαγάνδα ότι ο θάνατος δεν είναι αυτό που φαίνεται, ότι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει θάνατος. Στο βαθμό που θα μπορούσε να πείσει τους ανθρώπους να το πιστέψουν, θα αποδείκνυε ότι είπε την αλήθεια όταν είπε στη μητέρα Εύα: «Δεν θα πεθάνετε σίγουρα», θα φαίνεται μόνο ότι πεθαίνετε, και όταν φαίνεται ότι πεθαίνετε, στην πραγματικότητα θα είστε πιο ζωντανοί από ποτέ.

Για όσους έχουν εμπιστοσύνη στον Λόγο του Θεού, δεν θα είναι δύσκολο να αποφασίσουν ποια από τις δύο δηλώσεις που έγιναν στον Κήπο της Εδέμ πρέπει να γίνει αποδεκτή. Ήταν ο Δημιουργός που δήλωσε: «Την ημέρα που θα φας από αυτό, θα πεθάνεις σίγουρα», και γνωρίζουμε ότι ο Θεός είπε την αλήθεια. Ήταν ο Σατανάς που είπε: «Δεν θα πεθάνεις σίγουρα», και γνωρίζουμε ότι δεν είπε την αλήθεια. Ο Ιησούς είπε για τον Σατανά: «Είναι ψεύτης και πατέρας του ψεύδους». Ιωάννης 8:44

Ο Σατανάς δεν είναι μόνο ψεύτης, αλλά, όπως δήλωσε ο Ιησούς, είναι «ο πατέρας του ψεύδους». Με άλλα λόγια, ο Σατανάς γέννησε το πρώτο ψέμα, και ήταν το πιο καταστροφικό και μακροπρόθεσμο ψέμα που ειπώθηκε ποτέ. Αυτή η ψευδαίσθηση, που προέρχεται από τον Κήπο της Εδέμ, έχει διαφθείρει την αλήθεια σχετικά με το θέμα του θανάτου στις συνειδήσεις των ανθρώπων όλων των εθνών και θρησκειών, ενώ η αλήθεια, όπως εκφράστηκε από τον Θεό στη δήλωση «Σίγουρα θα πεθάνεις», πιστεύεται μόνο από σχετικά λίγους.

Η ψευδαίσθηση της «ξεχωριστής οντότητας»

Είναι προφανές σε όλους ότι το ανθρώπινο σώμα πεθαίνει. Ο Σατανάς ήξερε ότι δεν υπήρχε κανένας

τρόπος να εξαπατήσει τους ανθρώπους σχετικά με αυτό, οπότε άρχισε να διαδίδει την ιδέα ότι υπάρχει κάτι μέσα στο ανθρώπινο σώμα που είναι ξεχωριστό από το σώμα, μια οντότητα που ξεφεύγει από το σώμα όταν πεθαίνει και συνεχίζει να ζει. Στους κύκλους των φερόμενων χριστιανών, αυτό το ακαθόριστο κάτι ονομάζεται «αθάνατη ψυχή».

Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι πίστευαν σε αυτή την άποψη. Αργότερα υιοθετήθηκε από τους Έλληνες φιλοσόφους και, μετά τον θάνατο των αποστόλων, εισήχθη στην χριστιανική εκκλησία από ειδωλολατρικούς φιλοσόφους. Αν και περιγράφεται με διάφορους τρόπους, αυτή η θεωρία ότι υπάρχει κάτι μέσα στον άνθρωπο που δεν μπορεί να πεθάνει, και επομένως ότι δεν υπάρχει θάνατος, ήταν η κοινή πεποίθηση όλων των ειδωλολατρικών θρησκόληπτων.

Η Βίβλος δείχνει ότι ήταν διαδεδομένη μεταξύ των ειδωλολατρών στην εποχή του βασιλιά Σολομώντα, και τον βρίσκουμε να καταπολεμά αυτό το λάθος με την αλήθεια. Έγραψε: «Ό,τι συμβαίνει στους γιους των ανθρώπων, συμβαίνει και στα ζώα· ένα είναι το πράγμα που τους συμβαίνει: όπως πεθαίνει το ένα, έτσι πεθαίνει και το άλλο· ναι, όλοι έχουν την ίδια πνοή· έτσι, ο άνθρωπος δεν έχει καμία υπεροχή πάνω από το ζώο· γιατί όλα είναι ματαιότητα. Όλοι πηγαίνουν στον ίδιο τόπο, όλοι είναι από χώμα και

όλοι γίνονται χώμα. Ποιος ξέρει (ή ποιος μπορεί να αποδείξει) το πνεύμα του ανθρώπου που ανεβαίνει και το πνεύμα του ζώου που κατεβαίνει στη γη;»
Εκκλησιαστής 3:19-21

Πόσο σαφώς ο Σολομώντας δηλώνει την αλήθεια του Θεού, επιβεβαιώνοντας ότι στον θάνατο ο άνθρωπος και το ζώο είναι όμοια, ότι έχουν όλα μια ανάσα, ή «πνεύμα», όπως μεταφράζεται η ίδια εβραϊκή λέξη στο εδάφιο 21. Αφού έτσι θέτει την αλήθεια, ρωτά, ποιος μπορεί να αποδείξει το αντίθετο; Ήταν προφανές ότι γνώριζε ότι οι γύρω ειδωλολατρικές εθνότητες πίστευαν το αντίθετο, ότι πίστευαν στο ψέμα του Σατανά ότι δεν υπάρχει θάνατος, ότι ενώ το σώμα πεθαίνει, υπάρχει ένα «πνεύμα» που «ανεβαίνει» και συνεχίζει να ζει. Αλλά αυτό, όπως δείχνει ο Σολομών, δεν είναι αλήθεια. Λέει, μάλλον, ότι στον θάνατο, ο άνθρωπος και τα ζώα είναι όμοια. Η υπεροχή του ανθρώπου έναντι των ζώων έγκειται στο γεγονός ότι ο Θεός έχει υποσχεθεί να αναστήσει τους νεκρούς ανθρώπους, αλλά δεν έχει υποσχεθεί να κάνει το ίδιο για τα κατώτερα ζώα.

Δεν υπάρχουν «αθάνατες ψυχές»

Η έκφραση «αθάνατη ψυχή» δεν εμφανίζεται στη Βίβλο, ούτε η Βίβλος διδάσκει έστω και στο ελάχιστο ότι μια «ξεχωριστή οντότητα» κατοικεί μέσα στο

ανθρώπινο σώμα και διαφεύγει για να ζήσει αλλού όταν το σώμα πεθαίνει. Η πρώτη χρήση της λέξης «ψυχή» στη Βίβλο βρίσκεται στη Γένεση 2:7. Σε αυτό το κείμενο μας λέγεται ότι ο Θεός δημιούργησε τον άνθρωπο από το χώμα της γης, φύσηξε στα ρουθούνια του την «πνοή της ζωής» και ο άνθρωπος «έγινε ζωντανή ψυχή».

Μια «ζωντανή ψυχή» είναι απλά ένα ζωντανό ον ή ένα ζωντανό πλάσμα, το οποίο, όπως αποκαλύπτει αυτό το κείμενο, προκύπτει από την ένωση της πνοής της ζωής με τον οργανισμό ή το σώμα. Το σώμα δεν είναι η ψυχή. Η πνοή της ζωής δεν είναι η α η ψυχή. Όταν, μέσω της θείας χάρης και δύναμης, η πνοή δίνει ζωή στο σώμα, ο συνδυασμός των δύο έχει ως αποτέλεσμα μια «ζωντανή ψυχή».

Ο Σολομώντας είπε ότι ο άνθρωπος και τα ζώα έχουν όλα την ίδια πνοή, και είχε δίκιο. Σχετικά με τους ανθρώπους και τα κατώτερα ζώα που καταστράφηκαν στον Κατακλυσμό, διαβάζουμε: «Και κάθε σάρκα που κινήθηκε επί της γης, από τα πτηνά και τα κτήνη και τα θηρία και κάθε ερπετό που ερπετόταν επί της γης, και κάθε άνθρωπος, όλα όσα είχαν πνοή ζωής, όλα όσα υπήρχαν στην ξηρά, πέθαναν». Γένεση 7:21,22

Επειδή τα ζώα ζουν με την ίδια «πνοή ζωής» που επιτρέπει στον άνθρωπο να ζει, όλα τα ζώα είναι επίσης «ζωντανές ψυχές», και αυτό είναι σαφώς καθιερωμένο στο Λόγο του Θεού. Αυτή η σημαντική αλήθεια κρύβεται από τον περιστασιακό αναγνώστη της Βίβλου λόγω της ασυνέπειας της μετάφρασης. Για παράδειγμα, στη Γένεση 1:24 διαβάζουμε: «Και είπε ο Θεός: Ας φέρει η γη ζώα κατά το είδος τους, κτήνη και ερπετά, και θηρία της γης κατά το είδος τους: και έγινε έτσι».

Σε αυτό το κείμενο, η έκφραση «ζώνον» είναι μετάφραση ακριβώς των ίδιων εβραϊκών λέξεων που μεταφράζονται ως «ζωντανή ψυχή» στη Γένεση 2:7, όπου η αναφορά είναι στον Αδάμ — οι λέξεις «ζώνον» και «ψυχή» είναι και οι δύο μεταφράσεις της εβραϊκής λέξης *nephesh*. Μόνο επειδή οι μεταφραστές προσπάθησαν να δημιουργήσουν μια διαφορά μεταξύ του ανθρώπου και του ζώου, κάτι που δεν δικαιολογείται από τις Γραφές, χρησιμοποίησαν τη λέξη «πλάσμα» όταν αναφερόταν στα κατώτερα ζώα και «ψυχή» όταν το κείμενο αναφερόταν στον άνθρωπο. Δεν είναι περίεργο που ο Σολομώντας έγραψε: «Όπως πεθαίνει ο ένας, έτσι πεθαίνει και ο άλλος».

Όταν ο Αδάμ πέθανε, το σώμα του επέστρεψε στη σκόνη — «Σκόνη είσαι και στη σκόνη θα

επιστρέφεις» (Γένεση 3:19). Το δικαίωμα στη ζωή που έδωσε ο Θεός, το οποίο υλοποιήθηκε με την πνοή που ο Θεός φύσηξε στις ρουθούνες του, επέστρεψε στον Θεό. Η σκέψη αυτή εκφράζεται σαφώς από τον Σολομώντα, ο οποίος, περιγράφοντας τι συμβαίνει όταν πεθαίνει ένας άνθρωπος, έγραψε: «Τότε η σκόνη θα επιστρέψει στη γη όπως ήταν, και το πνεύμα θα επιστρέψει στον Θεό που το έδωσε». Εκκλησιαστής 12:7

Η απλή αλήθεια που εκτίθεται σε αυτό το κείμενο προκαλεί σύγχυση στο μυαλό πολλών λόγω της παρερμηνείας της λέξης «πνεύμα». Η λέξη αυτή μεταφράζει μια εβραϊκή λέξη που σημαίνει απλά «αναπνοή» ή, όπως σε αυτή την περίπτωση, την αόρατη δύναμη της ζωής. Στο κήρυγμά του στον Άρειο Πάγο, ο Παύλος είπε ότι στον Θεό «ζούμε, κινούμαστε και υπάρχουμε». Πράξεις 17:28

Αυτό το κείμενο δεν υπονοεί ούτε στο ελάχιστο ότι όταν ένας άνθρωπος πεθαίνει, υπάρχει μια συνειδητή οντότητα που ξεφεύγει από το σώμα του και ανεβαίνει στον Θεό στον ουρανό. Η λέξη «επιστρέφει» που χρησιμοποιείται στο κείμενο αποκλείει την πιθανότητα μιας τέτοιας ερμηνείας. Το σώμα επιστρέφει στη σκόνη επειδή προήλθε από τη σκόνη. Αν το «πνεύμα» ήταν μια ξεχωριστή οντότητα που επέστρεφε στον Θεό, αυτό θα σήμαινε ότι η συνειδητή οντότητα

κατοικούσε προηγουμένως με τον Θεό και της επιτράπηκε να έρθει προσωρινά στη γη για να κατοικήσει σε ένα ανθρώπινο σώμα. Πόσο παράλογο θα ήταν ένα τέτοιο συμπέρασμα!

Πόσο συνεπής είναι, όμως, ο ορισμός του Σολομώντα για τον θάνατο με τα γεγονότα που εκτίθενται στη Βίβλο σχετικά με την ανθρώπινη ζωντανή ψυχή ή ύπαρξη. Όταν το σώμα και η αναπνοή επιστρέφουν στις αρχικές τους πηγές, ο άνθρωπος μένει σαν να μην υπήρξε ποτέ. Η ζωντανή ψυχή, ή ύπαρξη, δεν υπάρχει πλέον. Έχει πεθάνει, και ο θάνατος είναι η τιμωρία για την αμαρτία. Ο Ιεζεκιήλ 18:4 δηλώνει: «Η ψυχή που αμαρτάνει, θα πεθάνει».

Ο θάνατος μετατράπηκε σε «ύπνο»

Επειδή ο Θεός έχει υποσχεθεί να αναστήσει τους νεκρούς ανθρώπους, η Βίβλος αναφέρεται σε όσους έχουν πεθάνει ως «κοιμισμένους». Αυτή η σημαντική αλήθεια της Βίβλου τονίζεται από τον Ιησού στην αναφορά του στον θάνατο του Λαζάρου, του αδελφού της Μάρθας και της Μαρίας. Είπε στους μαθητές του: « » «Ο φίλος μας ο Λάζαρος κοιμάται». Οι μαθητές νόμιζαν ότι ο Ιησούς αναφερόταν στον φυσικό ύπνο, οπότε τους είπε ξεκάθαρα: «Ο Λάζαρος έχει πεθάνει». Ιωάννης 11:11-14

Έτσι, ο Ιησούς έθεσε ένα από τα βασικά διδάγματα του Λόγου του Θεού. Ο Λάζαρος ήταν νεκρός, αλλά ήταν επίσης «κοιμισμένος». Όταν ο Θεός είπε στον Αδάμ ότι η ανυπακοή θα είχε ως αποτέλεσμα τον θάνατο - «Σίγουρα θα πεθάνεις» - αναφερόταν στην εξάλειψη της ζωής. Αυτή η εξάλειψη της ζωής θα ήταν μόνιμη, αν δεν ήταν το γεγονός ότι ο Θεός εξακολουθούσε να αγαπά τα ανθρώπινα πλάσματά Του και τους πρόσφερε τη λύτρωση μέσω του δώρου του αγαπημένου Του Υιού, ο οποίος έγινε ο Λυτρωτής και Σωτήρας από τον θάνατο. Ιωάννης 3:16; 1 Τιμόθεο 2:3-6

Ο Ιησούς έδωσε τη «σάρκα» του, την ανθρωπιά του, για τη ζωή του κόσμου. (Ιωάννης 6:51). Έτσι, έγινε πρόβλεψη για την κατάργηση της θανατικής ποινής που επιβλήθηκε στον Αδάμ και τη φυλή του. Και, παρόλο που όλοι συνεχίζουν να πεθαίνουν, χάρη στη λύτρωση που προσφέρθηκε μέσω του Ιησού Χριστού, θα υπάρξει μια ανάσταση των νεκρών. Επειδή οι νεκροί θα αναστηθούν, η Αγία Γραφή χρησιμοποιεί τον όρο «ύπνος» για να περιγράψει την προσωρινή απουσία τους από τη ζωή.

Όσοι κοιμούνται είναι αναίσθητοι, όπως και οι νεκροί. Δεν βλέπουν τίποτα, δεν ακούνε τίποτα, δεν γνωρίζουν τίποτα. Η Αγία Γραφή λέει: «Οι ζωντανοί ,

γνωρίζουν ότι θα πεθάνουν, αλλά οι νεκροί δεν γνωρίζουν τίποτα» (Εκκλησιαστής 9:5). Όσοι κοιμούνται μπορούν να ξυπνήσουν, έτσι και όσοι «κοιμούνται» στον θάνατο μπορούν και θα ξυπνήσουν. Όπως είπε ο Ιησούς για τον Λάζαρο: «Πάω να τον ξυπνήσω από τον ύπνο» (Ιωάννης 11:11). Έτσι, όλοι όσοι «κοιμούνται» στον θάνατο θα ξυπνήσουν, με τη θεϊκή δύναμη, το πρωί της νέας ημέρας της γης. Γι' αυτό διαβάζουμε: «Το κλάμα μπορεί να διαρκέσει μια νύχτα, αλλά το πρωί έρχεται η χαρά» (Ψαλμοί 30:5).

Η Μάρθα παρηγορείται

Ο Ιησούς και η μικρή οικογένεια στη Βηθανία — η Μάρθα, η Μαρία και ο Λάζαρος — ήταν ιδιαίτεροι φίλοι. Όταν ο Λάζαρος αρρώστησε, ο Ιησούς και οι μαθητές του βρισκόταν στη Γαλιλαία, που ήταν αρκετά μακριά από τη Βηθανία. Οι αδελφές έστειλαν μήνυμα στον Ιησού για την ασθένεια του Λάζαρου, αλλά εκείνος δεν πήγε αμέσως. Περίμενε δύο ημέρες και μετά ανακοίνωσε ότι ο Λάζαρος είχε πεθάνει και «κοιμόταν» και ότι θα τον «ξυπνούσε από τον ύπνο».

Η Μάρθα βγήκε να συναντήσει τον Ιησού καθώς πλησίαζε το σπίτι τους. Τον επέπληξε ευγενικά και του είπε: «Κύριε, αν ήσουν εδώ, ο αδελφός μου δεν θα είχε πεθάνει» (Ιωάννης 11:21). Η Μάρθα ήταν

συντετριμμένη, και αυτή ήταν μια εξαιρετική ευκαιρία για τον Ιησού να την παρηγορήσει, πράγμα που και έκανε. Αλλά τι καθησυχαστικά λόγια παρηγοριάς είπε ο Δάσκαλος στη Μάρθα σε αυτή τη στιγμή της μεγάλης της ανάγκης; Μήπως ο Ιησούς της είπε, όπως συχνά λέγεται σε παρόμοιες περιστάσεις, «Μάρθα, ο αδελφός σου δεν είναι πραγματικά νεκρός, απλώς απομάκρυνε το εξωτερικό του περίβλημα, το σώμα του»; Μήπως ο Ιησούς είπε ότι ο πραγματικός Λάζαρος ήταν πιο ζωντανός από ποτέ; Μήπως είπε στη Μάρθα ότι ήταν πολύ πιθανό η «ψυχή» του Λάζαρου να αιωρείται κοντά; Μήπως είπε: «Μάρθα, δεν υπάρχει θάνατος»;

Όχι, ο Ιησούς δεν είπε τίποτα τέτοιο. Ο Ιησούς είχε προηγουμένως πει στους μαθητές του: «Ο Λάζαρος είναι νεκρός», και δεν θα αντιφάσκει τώρα με αυτή την αλήθεια λέγοντας στη Μάρθα ότι ο αδελφός της ήταν πιο ζωντανός από ποτέ. Αυτό που είπε για να παρηγορήσει τη Μάρθα ήταν σύμφωνο με τη μαρτυρία ολόκληρου του Λόγου του Θεού. Γνωρίζοντας ότι ο Λάζαρος ήταν πραγματικά νεκρός, είπε στη Μάρθα: «Ο αδελφός σου θα αναστηθεί». εδάφιο 23

Αν ο Λάζαρος επρόκειτο να ζήσει ξανά, θα έπρεπε να αναστηθεί, και ο Ιησούς διαβεβαίωσε την αδελφή του ότι αυτό θα γινόταν: «Ο αδελφός σου θα

αναστηθεί». Η Μάρθα δεν ήταν σίγουρη για το τι εννοούσε ο Ιησούς. Ήξερε ότι ο Ιησούς είχε ξυπνήσει άλλους από τον ύπνο του θανάτου και είχε πει στον Ιησού: «Ό,τι ζητήσεις από τον Θεό, ο Θεός θα σου δώσει», αλλά δεν ήταν σίγουρη ότι ο Ιησούς θα ζητούσε από τον Θεό να ξυπνήσει τον αδελφό της από τον ύπνο του θανάτου. Έτσι, απάντησε: « » () «Ξέρω ότι θα αναστηθεί στην ανάσταση την τελευταία ημέρα». εδάφια 22-24

Η Μάρθα ήξερε ότι θα γινόταν μια γενική ανάσταση όλων των νεκρών και ότι τότε ο Λάζαρος θα ξυπνούσε από τον ύπνο του θανάτου. Ήταν εξοικειωμένη με τις υποσχέσεις που αναφέρονται στην Παλαιά Διαθήκη και είχε δώσει σεβασμό και πίστη στις διδασκαλίες του Ιησού, οπότε ήξερε ότι υπήρχε μια λαμπρή ελπίδα ανάστασης για όλη την ανθρωπότητα.

Η Μάρθα καταλάβαινε επίσης ότι η γενική ανάσταση θα γινόταν «την τελευταία ημέρα». Η τελευταία ημέρα δεν είναι η «ημέρα της κρίσης», όπως πολλοί έχουν υποθέσει. Η λέξη «ημέρα» σε αυτή την περίπτωση αναφέρεται σε μια εποχή, ή μια ηλικία, την τελική ηλικία στο μεγάλο σχέδιο του Θεού για τη λύτρωση και τη σωτηρία της ανθρωπίνης φυλής από την αμαρτία και τον θάνατο.

Υπάρχουν διάφορες εποχές στο θεϊκό σχέδιο της σωτηρίας. Πριν από την πρώτη έλευση του Ιησού υπήρχε η Πατριαρχική Εποχή, και επίσης η Εβραϊκή Εποχή. Από την πρώτη έλευση του Χριστού, υπάρχει η Εποχή του Ευαγγελίου. Αυτές ήταν εποχές προετοιμασίας, κατά τις οποίες ο Θεός επέλεξε και προετοίμασε εκείνους που θα συνεργάζονταν με τον Ιησού στην τελική εποχή του θεϊκού σχεδίου, την τελευταία ημέρα, την περίοδο κατά την οποία το σχέδιο του Θεού θα ολοκληρωνόταν με την ανάσταση των νεκρών και την αποκατάσταση της τελειότητας της ζωής όλων όσων θα πίστευαν και θα υπάκουαν στους νόμους της βασιλείας του Χριστού.

Η Μάρθα γνώριζε για αυτή την τελική εποχή, ή την τελευταία ημέρα, στο σχέδιο του Θεού, και γνώριζε ότι ο αδελφός της, και όλοι όσοι είχαν πεθάνει, θα ξυπνούσαν τότε από τον ύπνο του θανάτου. Αλλά η Μάρθα δεν γνώριζε αν αυτό ήταν που εννοούσε ο Ιησούς όταν είπε: «Ο αδελφός σου θα αναστηθεί». Ούτε ο Ιησούς της εξήγησε άμεσα ποιες ήταν οι άμεσες προθέσεις του. Αντ' αυτού, απάντησε: «Εγώ είμαι η ανάσταση και η ζωή· όποιος πιστεύει σε μένα, αν και πεθάνει, θα ζήσει· και όποιος ζει και πιστεύει σε μένα, δεν θα πεθάνει ποτέ» (εδάφια 25,26). Η Μάρθα είχε εκφράσει πίστη στην γενική ανάσταση την τελευταία ημέρα. Τώρα ο Ιησούς εξήγησε ότι ήταν «η ανάσταση και η ζωή», αυτός που θα ξυπνούσε

τους νεκρούς την τελευταία ημέρα και θα έδινε αιώνια ζωή σε όλους όσους τότε πίστευαν σ' αυτόν.

Σε αυτή την απάντηση στη Μάρθα, ο Ιησούς αναφέρει δύο κατηγορίες ανθρώπων που θα λάβουν ζωή μέσω αυτού. Πρώτον, υπάρχουν εκείνοι που πιστεύουν τώρα, αλλά πεθαίνουν. Αυτούς, διαβεβαίωσε τη Μάρθα, θα αναστήσει από τους νεκρούς. Και υπάρχουν εκείνοι που, αφού αναστηθούν, θα πιστέψουν σ' αυτόν. Αυτοί, είπε, δεν θα πεθάνουν ποτέ. εδάφια 25,26

Αφού διαβεβαίωσε τη Μάρθα για την ανάσταση τόσο των πιστών όσο και των απίστων, ο Ιησούς τη ρώτησε: «Πιστεύεις αυτό;» Η Μάρθα απάντησε: «Ναι, Κύριε, πιστεύω ότι εσύ είσαι ο Χριστός, ο Υιός του Θεού» (στιχ. 26, 27). Η Μάρθα κατάλαβε, και σωστά, ότι ο Χριστός, ή ο Μεσσίας της υπόσχεσης, θα ερχόταν στον κόσμο για να σώσει την ανθρωπότητα από τον θάνατο, και ότι αυτό θα γινόταν μέσω της ανάστασης εκείνων που «κοιμούνται» στον θάνατο. Πίστευε ότι ο Ιησούς ήταν ο υποσχεμένος Μεσσίας, ο Χριστός που επρόκειτο να έρθει, και ότι σε αυτόν βρισκόταν η δύναμη της ανάστασης.

Η αφύπνιση του Λάζαρου

Αφού η Μάρθα ομολόγησε έτσι την πίστη της στον Ιησού ως Μεσσία και στην ικανότητά του να ανασταίνει τους νεκρούς, επέστρεψε στο σπίτι της και ζήτησε από τη Μαρία να πάει μαζί της να συναντήσει τον Ιησού, πράγμα που και έκανε. Όπως και η Μάρθα, η Μαρία είπε στον Δάσκαλο: «Αν ήσουν εδώ, ο αδελφός μου δεν θα είχε πεθάνει» (στίχος 32). Η καρδιά του Ιησού συγκινήθηκε από αυτή τη σκληρή θλίψης και μεγάλης απώλειας και, μαζί με τους άλλους, έκλαψε κι αυτός. Στη συνέχεια, ζήτησε να τον οδηγήσουν στον τάφο όπου ήταν θαμμένος ο Λάζαρος.

Στεκόμενος δίπλα στον τάφο, ο Ιησούς ζήτησε να μετακινηθεί ο λίθος που έκλεινε την είσοδο. Τότε η Μάρθα διαμαρτυρήθηκε. Παρόλο που προηγουμένως είχε ομολογήσει την πίστη της ότι ο Ιησούς μπορούσε να αναστήσει τον αδελφό της, τώρα αμφιβάλλε και είπε στον Ιησού: «Κύριε, έχει ήδη αρχίσει να βρωμάει, γιατί είναι νεκρός τέσσερις ημέρες» (εδάφιο 39). Αλλά για τον Ιησού αυτό δεν είχε σημασία. Ήταν έτοιμος να αποδείξει τι θα επιτευχθεί τελικά με τη θεία δύναμη για όλους όσους έχουν πεθάνει, και όπου λειτουργεί η θεία δύναμη δεν έχει καμία σημασία αν ένας άνθρωπος είναι νεκρός τέσσερις ημέρες ή χιλιάδες χρόνια· η ζωή

μπορεί να αναστηθεί. Αυτός που δημιούργησε τη ζωή είναι απολύτως ικανός να την αναστήσει.

Στεκόμενος μπροστά στον ανοιχτό τάφο, μετά από μια κατάλληλη προσευχή, ο Ιησούς φώναξε με δυνατή φωνή: «Λάζαρε, έλα έξω» (στίχος 43). Είναι ενδιαφέρον να σημειώσουμε τι δεν λέει η αφήγηση. Δεν λέει για τον Λάζαρο ότι αυτός που είχε πάει στον ουρανό επέστρεψε. Ο Λάζαρος δεν είχε πάει στον ουρανό. Δεν λέει ότι αυτός που είχε πάει στο καθαρτήριο επέστρεψε. Δεν λέει ότι αυτός που είχε πάει σε μια άβυσσο αιώνιας βασανιστηρίων απελευθερώθηκε από τα βασανιστήρια. Δεν υπάρχει άβυσσος αιώνιας βασανιστηρίων.

Η περιγραφή αναφέρει ότι όταν ο Ιησούς φώναξε: «Λάζαρε, έλα έξω... αυτός που ήταν νεκρός βγήκε έξω», ο Ιησούς είχε πει ότι ο Λάζαρος ήταν νεκρός. Τώρα ο νεκρός Λάζαρος είχε ξυπνήσει από τον ύπνο του θανάτου. Απελευθερωμένος από τα νεκρικά του ρούχα, ο Λάζαρος αναμίχθηκε και συναναστράφηκε με την οικογένεια και τους φίλους του όπως έκανε πριν. Επαναφερθείς στη ζωή, δεν ήταν ούτε φάντασμα ούτε δαιμόνιο. Ήταν ο ίδιος Λάζαρος όπως πριν. Ήταν χαρούμενος που ζούσε ξανά, και η οικογένειά του ήταν χαρούμενη που τον είχε ξαναβρεί.

«Μην θαυμάζετε»

Σε μια προηγούμενη περίπτωση, μιλώντας για την ανάσταση των νεκρών, ο Ιησούς είπε: «Μην θαυμάζετε αυτό, γιατί έρχεται η ώρα που όλοι όσοι είναι στους τάφους θα ακούσουν τη φωνή του και θα βγουν έξω, όσοι έκαναν το καλό, για την ανάσταση της ζωής, και όσοι έκαναν το κακό, για την ανάσταση της κρίσης». Ιωάννης 5:28,29. Εδώ μας διαβεβαιώνεται ότι, όπως ο Λάζαρος αναστήθηκε από τον τάφο, έτσι και όλοι οι νεκροί θα αναστηθούν κατά την ώρα της γενικής ανάστασης.

Σημειώνουμε ότι ο Ιησούς εδώ μιλάει επίσης για δύο γενικές κατηγορίες στην ανάσταση: εκείνους που έκαναν το καλό και εκείνους που έκαναν το κακό ή δεν έκαναν το καλό. Αυτοί που έκαναν το καλό αναφέρονται στο εδάφιο 24 ως οι πιστοί της παρούσας εποχής. Για αυτούς λέγεται ότι έχουν αιώνια ζωή, και δεν θα έρθουν σε κρίση. Αυτό σημαίνει ότι, με βάση την πίστη, οι πιστοί δεν είναι πλέον καταδικασμένοι σε θάνατο και έχουν τη βεβαιότητα της αιώνιας ζωής στην ανάσταση. Αυτοί δεν θα έρθουν σε μελλοντική κρίση, διότι περνάνε με επιτυχία τη δοκιμασία τους στην παρούσα ζωή.

Αυτοί είναι εκείνοι που, έχοντας πράξει «καλό» πιστεύοντας και ακολουθώντας πιστά τα βήματα του Ιησού, αποδεικνύονται άξιοι να κληθούν από τον θάνατο σε μια ανάσταση «ζωής». Αλλά εκείνοι που δεν έχουν αποδειχθεί άξιοι, ξυπνούν από τον θάνατο και έρχονται σε κρίση, γιατί το ξύπνημά τους θα λάβει χώρα κατά τη διάρκεια της χιλιετούς ημέρας κρίσης του κόσμου. Πράξεις 17:31, 2 Πέτρου 3:8, Αποκάλυψη 20:6

Η ελληνική λέξη εδώ είναι «κρίσις» και μεταφράζεται ως «κρίση». Όλοι όσοι δεν αποδειχθούν άξιοι της ζωής θα αντιμετωπίσουν μια κρίση όταν ξυπνήσουν από τον ύπνο του θανάτου. Φυσικά, τότε θα φωτιστούν πλήρως ως προς τα ζητήματα που εμπλέκονται και θα τους δοθεί η ευκαιρία, με βάση την πλήρη κατανόηση, να αποδεχθούν την πρόνοια της ζωής που τους προσφέρθηκε μέσω του Χριστού και να υπακούσουν στους νόμους της βασιλείας του Χριστού, η οποία θα ελέγχει τότε τις υποθέσεις όλης της ανθρωπότητας. Αν δεχτούν και υπακούσουν, θα αποκατασταθούν στην τελειότητα της ανθρώπινης ζωής και θα ζήσουν για πάντα. Αυτή θα είναι η πλήρης ανάστασή τους. Αν δεν δεχτούν και υπακούσουν, θα επιστρέψουν στον θάνατο. Ο Πέτρος είπε σχετικά με εκείνη την εποχή ότι όσοι δεν υπακούσουν «θα αφανιστούν από τον λαό». Πράξεις 3:23

Οι πιστοί αυτής της εποχής, που έχουν αποδειχθεί άξιοι να ζήσουν και να βασιλέψουν με τον Χριστό, θα αναστηθούν στην ανάσταση «σε δόξα και τιμή και αθανασία» (Ρωμαίους 2:7). Η αθανασία, λοιπόν, δεν είναι μια εγγενής ιδιότητα του ανθρώπου, αλλά μια ένδοξη ανταμοιβή που προσφέρεται σε όσους είναι πρόθυμοι να υποφέρουν και να πεθάνουν μαζί με τον Ιησού, για να ζήσουν και να βασιλέψουν μαζί Του. Ως συγκληρονόμοι του Ιησού στο βασίλειό Του, αυτοί θα είναι και συνδικαστές μαζί Του κατά τη διάρκεια της μελλοντικής ημέρας της κρίσης. 1 Κορινθίους 6:2,3; Αποκάλυψη 3:21; 5:10

Τότε ο άπιστος κόσμος θα έχει την ευκαιρία να πιστέψει, καθώς οι νεκροί θα αναστηθούν από τους νεκρούς για να τους δοθεί αυτή η ευκαιρία. Εκείνοι που θα πιστέψουν τότε θα αποκατασταθούν στην τελειότητα της ανθρωπίνης φύσης που χάθηκε από τον Αδάμ όταν παράκουσε τον νόμο του Θεού και καταδικάστηκε σε θάνατο, και θα ζήσουν στη γη ως άνθρωποι για πάντα. Αποκάλυψη 21:4

Τι ευτυχισμένη ολοκλήρωση του θείκου σχεδίου θα είναι αυτή, γιατί σημαίνει ότι η βασιλεία της αμαρτίας και του θανάτου, που προκλήθηκε από την παράβαση του Αδάμ στην Εδέμ, δεν θα διαρκέσει για πάντα και ότι όλοι όσοι πέθαναν κατά τη διάρκεια αυτής της μακράς περιόδου θρήνου θα αναστηθούν

και θα τους δοθεί μια ατομική ευκαιρία να υπακούσουν στους νόμους του Θεού και να ζήσουν για πάντα.

Οι Γραφές αναφέρουν ότι « » «Ο Θεός αγάπησε τόσο πολύ τον κόσμο, ώστε έδωσε τον μονογενή Υιό του, για να μη χαθεί κανένας που πιστεύει σ' αυτόν, αλλά να έχει αιώνια ζωή ». (Ιωάννης 3:16). Αλλά για να πιστέψουν σ' αυτόν, πρέπει να λάβουν σαφή γνώση σχετικά με αυτόν, και αυτό θα το λάβουν κατά την μελλοντική ημέρα της κρίσης, όταν ξυπνήσουν από τον θάνατο. Αυτή είναι μια λαμπρή ελπίδα για την ανθρωπότητα, και ο προφήτης του Θεού Δαβίδ την εκφράζει συμβολικά και όμορφα. Παραθέτουμε:

«Πείτε στα έθνη ότι ο Κύριος βασιλεύει· ο κόσμος θα σταθεροποιηθεί και δεν θα κλονιστεί· θα κρίνει τους λαούς με δικαιοσύνη. Ας ευφραίνονται οι ουρανοί και ας χαίρεται η γη· ας βρυχάται η θάλασσα και όλα όσα είναι μέσα σ' αυτήν. Ας ευφραίνονται τα χωράφια και όλα όσα είναι μέσα σ' αυτά· τότε θα ευφρανθούν όλα τα δέντρα του δάσους μπροστά στον Κύριο· ... γιατί έρχεται να κρίνει τη γη· θα κρίνει τον κόσμο με δικαιοσύνη και τους λαούς με την αλήθεια του». Ψαλμοί 96:10-13

Πράγματι, υπάρχει ζωή μετά το θάνατο, διότι με τη θεία δύναμη οι νεκροί θα αναστηθούν. Αυτή είναι η

μεγάλη ελπίδα που μας δίνεται στο Λόγο του Θεού.
Είναι η ελπίδα της ανάστασης των νεκρών.